

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 15 lipca 2011 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Agata Gawron-Sambura
Sędziowie	SO Bożena Żywiół
	SR del. Marcin Mierz (spr.)
Protokolant	Agata Lipke

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2011 r.

sprawy **Macieja Jurczygi /Jurczyga/** ur. 6 lutego 1979 r. w Knurowie,
syna Krystiana i Lidii zd. Szendzielorz
oskarżonego o wykroczenie skarbowe z art. 80 a § 2 kks w zw. z art. 9 §
3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach
z dnia 16 grudnia 2010 r.

sygnatura akt III Ks 106/10

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w
Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Na oryginale właściwe podpisy
W Y P I S A N O

27.07.2011

Z-ca Kierownika Sekretariatu
Wydziału VI Karnego Odwoławczego

Anna Rogacka

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lipca 2010 roku

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2010 roku (sygn. akt III Ks 106/10) Sąd Rejonowy w Gliwicach uznał oskarżonego Macieja Jurczygę za winnego popełnienia wykroczenia z art. 80a § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że działając na podstawie zawartej umowy nr 30/2005 z dnia 20.10.2010r. oraz udzielonego w dniu 20.10.2005 r. pełnomocnictwa przez podatnika - wspólników spółki jawnej "AUTO-SHOŁ" R. Szrajber, K. Szombierski z/s w Sośnicowicach ul. Gliwicka 7 i będąc osobą odpowiedzialną za terminowe złożenie informacji podsumowującej o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów VAT - UE dopuścił się w Gliwicach w dniu 27 lipca 2009 r. czynu polegającego na niezłożeniu informacji podsumowującej VAT - UE za 2 kwartał 2009 roku. Za czyn ten na mocy art. 80a § 2 k.k.s. wymierzył sąd oskarżonemu grzywnę w kwocie 700 zł. W punkcie 2 zaskarżonego wyroku, na mocy art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 90 złotych oraz obciążył oskarżonego opłatą w kwocie 70 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca i zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 16 § 1 kodeksu karnego skarbowego poprzez jego nieuwzględnienie w sytuacji, gdy oskarżony po popełnieniu czynu złożył "czynny żal";
- art. 4 § 2 w zw. z art. 80a § 2 kodeksu karnego skarbowego poprzez nieuprawnione uznanie, że oskarżony popełnił czyn działając z zamiarem ewentualnym;
- art. 1 § 2 kodeksu karnego skarbowego poprzez uznanie za wykroczenie skarbowe czynu, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez u niewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja okazała się częściowo zasadna, przez co spowodować musiała uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Uznając winę oskarżonego sąd rejonowy wskazał między innymi, że nie zachodzą w sprawie niniejszej żadne przesłanki, które wyłączałyby, bądź ograniczały winę oskarżonego. Jednocześnie w stanie faktycznym opisanym przez sąd zamieszczone zostało stwierdzenie o przedłożeniu przez oskarżonego we właściwym urzędzie skarbowym pisma zawierającego wyjaśnienie zaistniałego niedopatrzania polegającego na niezłożeniu właściwej deklaracji VAT i wyrażenie czynnego żalu w związku z zaistniałą sytuacją. Istotnie, w aktach sprawy (k. 6) znajduje się pismo oskarżonego w którym zawiadamia on o fakcie niezłożenia deklaracji o której mowa w zarzucie aktu oskarżenia. Pismo to spełnia w swej treści wymogi określone w art. 16 § 1 i 4 k.k.s. regulującym instytucję skutkującą nie podleganiem karze sprawcy wykroczenia skarbowego. W apelacji podniesiony został natomiast zarzut obrazy przepisu art. 16 k.k.s. poprzez jego nieuwzględnienie. Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zupełnie nie odnosi się do tej istotnej dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego kwestii pomijając ją zupełnym milczeniem. Z tego względu zapadłe orzeczenie uchyla się kontroli instancyjnej, nie wynika bowiem z uzasadnienia wyroku dlaczego nie uznał sąd, iż zachodzi w niniejszej sprawie okoliczność powodująca zaniechanie ukarania sprawcy o której mowa w art. 16 k.k.s.. Kwestia ta wymaga natomiast wyjaśnienia. Zauważyć bowiem należy, że pismo oskarżonego w którym wyraził on czynny żal datowane jest na dzień 11 stycznia 2010 roku, a znajdujące się na karcie 1 akt zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia skarbowego sporządzone zostało w dniu 5 lutego 2010 roku. W tym kontekście istotne pozostaje rozstrzygnięcie, czy tak jak wynika z odpowiedzi urzędu skarbowego na apelację, w dniu złożenia przez oskarżonego oświadczenia o czynnym żalu organ ścigania miał już wyraźnie udokumentowaną wiadomość o popełnieniu wykroczenia. Podkreślić bowiem należy, że w literaturze wyrażony został pogląd, iż udokumentowana wiadomość o popełnieniu wykroczenia skarbowego musi być udziałem nie jakiegokolwiek organu skarbowego, lecz organu ścigania (tak Kardas Piotr, Łabuda Grzegorz, Razowski Tomasz, Komentarz do art.16 kodeksu karnego skarbowego (Dz.U.07.111.765), [w:] P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX, 2010.). Wydaje się, że gdyby ustawodawca miał w zamiarze wyłączenie instytucji czynnego żalu w sytuacji posiadania informacji o popełnionym wykroczeniu przez jakikolwiek organ skarbowy, wówczas w przepisie art. 16 § 5 k.k.s. nie zamieściłby regulacji o posiadaniu właściwej informacji przez organ ścigania. Rozpoznając ponownie sprawę rozważy sąd zatem, czy sporządzenie notatki służbowej przez pracownika działu podatków pośrednich, który sporządził notatkę z dnia 8 stycznia 2010 roku (k. 3 - nieujawnioną na rozprawie), a która to notatka zgodnie ze stanowiskiem oskarżyciela stanowić ma dowód okoliczności wyłączającej możliwość skorzystania przez oskarżonego z powodującej niekaralność instytucji przewidzianej w art. 16 § 1 k.k.s., wyczerpuje warunek posiadania przez organ ścigania wyraźnie udokumentowanej wiadomości o popełnieniu wykroczenia skarbowego. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem cytowanego wyżej komentatora warunku takiego nie spełnia na przykład posiadanie tego rodzaju informacji przez osobę przeprowadzającą kontrolę skarbową. Wyjaśnienia wymaga przy tym, że w doktrynie przyjmuje się, że wyraźnie udokumentowaną wiadomością o popełnieniu wykroczenia skarbowego może być notatka urzędowa, jeżeli wynikają z niej okoliczności pozwalające na ustalenie istotnych znamion czynu zabronionego.

Nie przesądzając zatem w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że już tylko ze wskazanego wyżej powodu dojść musiało do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania. Ponownie rozpoznając sprawę będzie sąd musiał powtórzyć postępowanie dowodowe w zakresie wyjaśnień oskarżonego oraz dokumentów, o ile nie dostrzeże konieczności przeprowadzenia postępowania w zakresie szerszym. Celowe wydaje się nadto przesłuchanie pracownika urzędu skarbowego sporządzającego notatkę z dnia 8 stycznia 2010 roku na okoliczności, które notatką tą miały zostać potwierdzone. Prowadząc postępowanie baczył sąd będzie, by wyjaśnione zostały wszechstronnie okoliczności niniejszej sprawy. Dokładniejszego wyjaśnienia wymaga także kwestia winy oskarżonego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika również na jakiej podstawie oskarżony miałby posiadać wiedzę o obowiązku złożenia deklaracji VAT-UE w konkretnym przypadku. Nie chodzi tu o świadomość nałożenia takiego obowiązku przez przepis prawa, lecz o świadomość, iż w przypadku konkretnej firmy obsługiwanej przez biuro oskarżonego doszło do zrealizowania przez tą firmę nabycia wewnątrzspółnotowego wywołującego obowiązek złożenia deklaracji VAT – UE. Jak się wydaje, świadomość pracowników oskarżonego w tym zakresie nie jest wystarczająca do przypisania mu odpowiedzialności. Oceniając okoliczności sprawy nie pominie zatem sąd żadnej z tych, która będzie mogła posiadać znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności oskarżonego. W pisemnym uzasadnieniu, o ile takowe będzie musiał sporządzić, odniesie się sąd do wszystkich okoliczności sprawy, zarówno przemawiających na niekorzyść oskarżonego, jak i dla niego korzystnych. Właściwie zgromadzony przez Sąd materiał dowodowy powinien być poddany następnie rzetelnej ocenie, przy zachowaniu zasad swobodnej oceny dowodów i logicznego rozumowania oraz uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego.

Na zakończenie wypada wskazać, że wbrew argumentacji apelacji o znikomej społecznej szkodliwości czynu z art. 80a § 2 k.k.s. nie może decydować fakt, iż organ skarbowy dysponował informacją o transakcji objętej informacją VAT - UE z uwagi na złożoną przez oskarżonego inną deklarację. Z założenia niejako czyny określone w art. 80a § 2 k.k.s. dotyczą informacji, które mogą być organom skarbowym dostępne bądź to wobec złożenia „zwykłych” deklaracji VAT, bądź też zgłoszenia informacji przez podatnika innego kraju Unii Europejskiej do systemu VIES. Nie może za wnioskiem o znikomej społecznej szkodliwości czynu przemawiać nadto fakt, iż na skutek zachowania oskarżonego nie doszło do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnych. Podobnie, niejako założeniem penalizacji zachowania opisanego w art. 80a § 2 k.k.s. pozostaje objęcie określonym tam wykroczeniem czynów, które nie wywołują skutku w postaci narażenia należności publicznoprawnej na uszczuplenie, a czynem zabronionym jako wykroczenie jednak pozostają.

Na oryginale właściwe podpisy
W Y P I S A N O
27.07.2011 r.